

etalage

Bitterzoet dromen met Spinvis

POP
SPINVIS
Be-Bop-A-Lula
Excelsior/V2 (verschijnt op 7/4)
★★★★☆

Niemand bezingt het verval, de uitgesleten paden, de plichtnummers zo kwetsbaar als Erik De Jong, aka Spinvis. Op de hoef van zijn zevende album, een van zijn beste, tekent hij zichzelf als een schreeuwer in een oververhitte wereld. En wat past dan beter dan Gene Vincents oerkreet als titel? In elf liedjes en drie instrumentals spiegelt hij ons zijn wereld voor, waarin licht-apocalyptische accenten zweven, en weerzin voor land waar niets meer groeit ('Weg zijn doet geen pijn') en voor brallerige polonaises die je moet verduren om mee te tellen ('Lang zal hij leven'). De Jong fuseert meesterlijk de glim- en grimlach, de tederheid om de herinnering en de verveling van het stof dat eraan kleef ('Zelfde tafel, ander jaar'). 'Speel dat ik leef' is bitterzoete pijn, 'Lente 22' drukt dan weer de verwachting uit dat er altijd nog iets komt. Net zoals 'Paradijs' kan dat liedje wedijveren met het beste van Belle & Sebastian, toch wel een sterke invloed. Verder horen we veel tragere, en soms wat snellere popsongs die elektro-akoestisch ingevuld zijn, met vervreemdende, *spacy* effecten maar ook huiselijke strijkers. Zoveel variatie binnen zo'n duidelijk eigen taal is echt sterk. (vpb)

Spinvis. © rr

SOUL
EDDIE CHACON
Sundown
Stones Throw
★★★★☆

In 2020 wilde Eddie Chacon – die in 1992 één hit ('Would I lie to you') had met Charles Pettigrew en daarna uit het zicht verdween – alle liefde en ervaring in een laatste album steken. Dat werd zo warm onthaald dat hij er nu een vervolg aan breijt, opnieuw met John Carroll Kirby als producer. De soul is meer live en jazzy ingespeeld, met een paar blazers (trombone, fluit) erbij. Vol verwijzingen naar de vroege jaren 70, vooral dan naar Marvin Gaye en Pharoah Sanders, is deze aanpak stijlvol. Chacon heeft een mooie falset, die hij gebruikt als speerpunt in een dromerige soulvariant. Maar hij is ook minimalistisch, wat gevaarlijk is. Op het album hoor je ingehouden arrangementen en zang die nooit de extase opzoekt, maar veeleer onthouding suggereert. 'Step by step', 'Holy hell', 'The morning sun' zijn geweldige songs in een geheel dat niet afwijkt van die uitschieters. Chacon zingt over zijn twijfels, verloren vriendschap en tijd, en over de zon die troost. Een warme, soms wat monotone plaat. (vpb)

ROCK
BLACK BOX REVELATION
Poetic rivals
Universal Music
★★★★☆

Jan Paternoster en Dries Van Dijk zitten al meer dan de helft van hun leven in Black Box Revelation. Dat kantelpunt is hoorbaar op *Poetic rivals*, dat een terugkeer naar de basis inluidt voor het Dilbeekse duo. Vijf jaar na het bluesy *Tattooed smiles* klinkt er weer onversneden garagerock door de versterkers, al stelt Paternoster zich in het treffende 'Losing a friend' en het akoestische titelnummer ook wat kwetsbaarder op. Het door een telefoonstem en synths aangevoerde 'Heads or tails' is ook een gok die uitstekend uitdraait. Alle drie zijn het welkome variaties op de intussen bekende formule van de band. Het vuur brandt het hevigst in het openingskwart, dat het dichtst aanleunt bij de snedige sound van de beginjaren. Als geheel verklankt *Poetic rivals* een stevige nacht uit, met de geïntoxiceerde zelfreflectie van 'Alcohol' en de dronken haat-liefdeverhouding in het slaapmutsje 'Margarita'. De kater duurt intussen wel langer dan de roes, en deze zesde langspeler mocht gerust wat vaker gedurfd uit de hoek komen. (mg)

JAZZ/GLOBAL
SCHROOTHOOP
Macadam
Sdban
★★★★☆

Geen betere naam dan Schrootthoop, een Brussels trio dat zijn instrumenten als een stel muzikale dadaïsten uit objecten trouwv bij elkaar knutselt. Ook op hun tweede album doen Rik Staelens, Timo Vantghem en Margo Maex wonderlijke dingen met houtresten, metaalafval en gedumpte plastic. Het gerecycleerde goed is geen loze gimmick. Verwacht van de 'junkjazz' van Schrootthoop geen zonevreemd instrumentarium van bij elkaar gezochte cimbaloms, gebricoleerde duimpiano's en pvc-blazers. De toon van de composities is soms bezwerend dan wel bevreemdend, maar vooral exotisch. Je hoort echo's uit de Afro-Cubaanse jazz en de Arabische muziek, maar net zo goed verbeterd Schrootthoop elektronische sounds uit de dub en de ambient. Een klankenwereld die west met oost, noord en zuid verbindt, grenzeloos in haar creativiteit en bij uitstek grootstedelijk. Het geluid en de identiteit van de *concrete jungle* in één. (tzh)

JAZZ
TOO MANY FISH
10 years Too Many Fish
Mighty quinn records
★★★★☆

Peter Vandenberghe (piano), Kristof Roseeuw (bas) en Teun Verbruggen (drums) vormen niet alleen al jaren de ruggengraat van bigband Flat Earth Society, met Too Many Fish hebben ze ook een eigen band die met een handvol albums al grote indruk maakte. Voor hun tiende verjaardag breiden ze hun trio uit met enkele gastmuzikanten én met auteur Dimitri Verhulst, die met spoken word boven op de *turntables* van DJ Grazz-hoppa het lange openingsstuk kleur geeft. In 'Plum blossom' en 'A night to watch' gaat Verhulst aan het zingen en krijgt de muziek een Tom Waits-dimensie. De band put invloeden uit alle muzikale windrichtingen – van rock over blues en filmmuziek tot jazz – en spreekt zelf van multijazz. Soms is dat met horten en stoten – bij 'Kakapitalisme' zullen velen bij het kermis-optreden van acteur Sam Louwyck afhaken. Dan liever 'Firefish M2-01', dat start in een Miles Davis-sfeer (met Bart Maris op trompet) en 'Defenestration', snelle jazz met een ontketende Vandenberghe aan de piano. (pdb)

KLASSIEK
RAPHAËL FEUILLAT
Visages baroques
Deutsche Grammophon
★★★★☆

Elk jaar promoveert de Franse auteursrechtenorganisatie Adami enkele jonge muzikanten tot '*révélation classique*'. Voor velen betekent dat het startpunt van een glansrijke carrière. In het verleden lauwerde de organisatie bijvoorbeeld de sopraan Sabine Devieille, Munt-concertmeester Saténik Khourdoian en Elisabethwedstrijd-laureaat Jonathan Fournel. In 2021 was de gitarist Raphaël Feuillat een van de bekroonden. En kijk, nauwelijks twee jaar later lost hij zijn debuut bij het prestigieuze Deutsche Grammophon. *Visages baroques* is een ode aan Feuillat's geliefde tijdperiode, waarbij hij de muziek op microniveau gaat cureren. Hij speelt geen volledige werken, maar pikt er – puur uit passie – zijn favoriete delen uit. Toch klinkt zijn album nooit gefragmenteerd. Met een op gitaar aartsmoelijke meerstemmigheid, een warme sound en een natuurlijke, bijna zangerige benadering van de muziek bindt hij alles verbluffend samen. (jc)

KLASSIEK
ARCADIA QUARTET
Weinberg String Quartets Vol. 3
Chandos
★★★★☆

Neen, deze recensie komt er niet omdat de zoekterm 'Arcadia' deze dagen plots veel websiteverkeer oplevert. Het gelijknamige strijkkwartet staat al op onze radar sinds het met de eerste twee delen van zijn Weinberg-integrale overal lovenswaardige scores haalde. Op het derde volume combineren de muzikanten het *Vierde strijkkwartet* met het voorlaatste, *Zestiende*, van de Pools-Russische componist Mieczysław Weinberg. Het viertal speelt daarop opnieuw met uitgesproken dynamiek. In de pianissimo's van het 'moderato assai' uit het *Vierde* gaan de begeleiders naar de grens van totale stilte, om daarna in alle gezamenlijke kracht los te barsten. De allgrootste sterkte zit hem echter in het agressieve gevoel van onbehagen dat ze weten te verklanken. Doordruwend op de dissonanties zoekt Arcadia de grenzen van zuiverheid en van het tonaal toelaatbare op, bijvoorbeeld aan het snepende begin van het 'Allegro-andantino' van het *Zestiende strijkkwartet*. Vijf sterren, ze krijgen wat ze verdienen. (jc)